

MATERIĀLISMA IETEKME

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Jāņa 2:16, 17; Lūk. 14:26-33; 12:15-21; 5. Moz. 8:10-14; 1. Tim. 6:10; Jāņa 15:5; Gal. 2:20.

ATMIŅAS PANTS:

“Netopiet šim laikam līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā prātā, lai jūs varētu izprast, kas ir Dieva griba – to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs” (Rom. 12:2).

Dieva Vārds māca Viņa ļaudīm nekļūt “šim laikam līdzīgiem” (Rom. 12:2), bet materiālistiska valdzinājums un pārmērīgas ilgas pēc bagātības un pēc tā, ko mums var dot bagātība, ir spēcīgi. Tikai nedaudz cilvēku atrodas ārpus materiālisma sniedzamības robežām. Tas skar arī kristiešus – gan bagātus, gan nabadzīgus.

Nav nekas nepareizs tajā, ka cilvēks ir bagāts vai ja viņš smagi strādā, lai izsistos dzīvē uz augšu un varētu nodrošināt ērtības sev un saviem mīļajiem. Bet, ja nauda vai dzīšanās pēc naudas kļūst par visu noteicošo, tad mēs esam iekrituši velna slazdos un esam kļuvuši “šim laikam līdzīgi”.

Laicīgā pasaule popularizē uzskatu, ka laba dzīve, pārpilna dzīve ir atrodama tikai naudā. Bet nauda ir maska, aiz kuras slēpjas sātans, lai panāktu mūsu uzticību. Materiālisms ir viens no sātana izvēles ieročiem pret kristiešiem. Galu galā, kam gan nepatīk nauda un tas, ko nauda mums var dot šeit un tagad? Tās lielākais sasniegums ir tūlītējs apmierinājums, bet tomēr tā nevar atrisināt mūsu visdziļākās vajadzības.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. janvārī.

Šis pasaules dievs

Nauda ir kļuvusi par šīs pasaules dievu, un materiālisms ir tās reliģija. Materiālisms ir sarežģīta un viltīga sistēma, kas piedāvā laicīgu nodrošinājumu, bet ne galēju drošību.

Materiālisms, kā mēs to šeit saucam, ir tad, ja ilgas pēc bagātības un īpašumiem kļūst svarīgākas un vērtīgākas par garīgām realitātēm. Īpašumiem var būt vērtība, bet to vērtībai nevajadzētu pakļaut mūs: “Kas mīl naudu, tam naudas nepietiek, un, kas mīl pārpilnību, tam gana neienāk – tā arī ir tukšība” (Māc. 5:9). Problēma ar ilgām pēc šīs pasaules lietām ir: nav svarīgi, cik daudz mēs dabūjam, jo nekad nav pietiekami. Mēs cenšamies vairāk un vairāk, lai dabūtu vairāk un vairāk to, kas nekad mums nedos apmierinājumu. Kāds slazds!

Izlasi 1. Jāņa 2:16, 17. Ko šis pants mums stāsta par to, kam patiešām ir nozīme? _____

Izlasi Lūk. 14:26-33. Ko Jēzus mums šeit pasaka arī par to, kas kristietim ir vissvarīgākais? _____

Varbūt to var pateikt šādi: tiem, kam nauda vai ilgas pēc naudas kļūst par visu citu nomācošu realitāti, vajadzētu pārdomāt, ko tas maksā. “Ko gan iegūst cilvēks, kas iemanto visu pasauli, bet nodara ļaunumu savai dvēselei?” (Marka 8:36).

“Kad Kristus nāca uz šo Zemi, cilvēce, kā likās, bija sasniegusi savu zemāko punktu. Sabiedrības pamati bija noniecināti. Dzīve bija kļuvusi samākslota un nepatiesa. [...] Viscaur pasaulē visas reliģijas sistēmas bija zaudējušas ietekmi uz prātu un dvēseli. Izjūtot riebumu pret pasakām un meliem, cenšoties noslīcināt savas domas, cilvēki pievērsās bezdievībai un materiālismam. Atstājuši mūžību ārpus sava redzesloka, viņi dzīvoja tagadnei.” (E. Vaita “Audzināšana”, 74., 75. lpp.)

Cilvēki pievērsās bezdievībai un materiālismam un dzīvoja tikai tagadnei? Vai neizklausās pazīstami?

Kam gan nepatīk, ka viņam pieder dažādas lietas? Jautājums ir: kā mēs varam zināt, vai tas, kas mums pieder, pat ja tas nav daudz, nav ieguvis savā īpašumā arī mūs? Kas ir vienīgais, kam mums vajadzētu piederēt, un kā mēs varam būt droši, ka piederam Viņam? _____

Šķūņu pildīšana

Izlasi Lūk. 12:15-21. Kāda ir šeit sniegtā vēsts mums? Kā šeit atklāto principu var attiecināt pat uz kādu, kas nav bagāts? _____

Neatkarīgi no tā, vai mēs esam bagāti vai nabagi, mūsu ilgas pēc tā, lai mums piederētu visādas lietas, var novērst mūsu prātu no patiešām svarīgā un pievērst to tam, kas ir tikai laicīgs, pārejošs un noteikti ne mūžīgās dzīvības vērts.

Mēs mūsdienās droši vien nekad nelieksimies burtiski zelta vai sudraba statujas priekšā un to nepielūgsim. Tomēr mēs varam atrasties briesmās pielūgt zeltu un sudrabu, tikai citā veidā.

Šo līdzību var attiecināt uz daudzām pasaules daļām, kur dzīve tiek veltīta gandrīz tikai un vienīgi īpašumu vairošanai. Tirgotāji savu preču pārdošanu ir padarījuši par mākslas veidu globālā mērogā. Visa viņu mārketinga stratēģija ir būvēta uz to, lai mēs domātu, ka nevaram būt laimīgi vai apmierināti, kamēr mums nepieder tas, ko viņi tirgo. Kāda ļoti veiksmīga firma radīja produktu, lika mums noticēt, ka mums tas ir nepieciešams un tad pārdeva to mums. Un patiesība ir: tas nostrādāja! Pat kristieši, kuru cerība nav uz šo pasauli, nav pasargāti no šīs krāpšanas.

Izlasi 5. Moz. 8:10-14. Kādos veidos jebkurš draudzes loceklis var būt apdraudēts tā, kā šeit brīdināts? _____

Kādus piemērus Bibelē vai mūsdienu pasaulē jūs varat atrast, kur bagātības un materiālo lietu uzkrāšana ir vairojusi cilvēka garīgumu, mīlestību uz Dievu un ilgas pēc Debesu un garīgām lietām? Lūdzu, līdzdaliet savas atbildes Bibeles izpētes grupā. _____

Materiālisma kārdinājums

Reklāmas pasaule ir spēcīga. Uzņēmumi tērē miljardus, lai savu produktu attēlus noliktu mūsu priekšā. Viņi gandrīz vienmēr izmanto skaistus un pievilcīgus cilvēkus, lai reklamēto savu preci. Mēs skatāmies uz šo reklāmu un redzam sevi, ne tikai kopā ar šo produktu, bet patiesībā līdzīgus cilvēkiem, kas ir reklāmā.

Materiālisms nebūtu tik ietekmīgs, ja reklāmās netiktu ievīta viltīga (un dažreiz ne tik viltīga) spēle ar jūtām. Tā ir reklāmas visspēcīgākā tehnika, bet uz kristiešiem, kas cīnās pret materiālisma radītajām briesmām, tā iedarbojas kā inde.

Izlasi Mat. 6:22-24. Ko simbolizē acs, ja runājam par kristieša domām un rīcību? Kā mums, kristiešiem, vajadzētu reaģēt uz viltīgiem attēliem, kas kārdina mūs iegūt to, kas mums patiesībā nav vajadzīgs? _____

Reklāma, kas tirgotāju produktiem pievieno jūtas, var kļūt par spēcīgu instrumentu. Tirgotāji pārdod savus produktus, radot sajūsmu patērētāju prātos. Piedzīvotais ir vistīrākā fantāzija, bet tā darbojas. Tā var būt gandrīz mistiska, pārceļot cilvēkus it kā citā eksistences valstībā, kaut arī īslaicīgā. Tā kļūst par viltus reliģiju, kas nepiedāvā nekādas zināšanas un nekādu garīgo patiesību, tomēr tajā brīdī ir tik kārdinoša un vilinoša, ka daudzi cilvēki tai nespēj pretoties. Mēs to gribam, un mēs jūtamies tā, ka esam to pelnījuši, tad kāpēc neieģādāties? Tikai Dievs zina milzīgās summas, kas ir iztērētas un vēl joprojām tiek tērētas par lietām, par kurām reklāmas mūs ir pārliecinājušas, ka mums tās ir vajadzīgas.

“Bet es jums saku: dzīvojiet Garā, tad jūs neļausieties miesas iegribām.” (Gal. 5:16) Lai gan mēs sliecamies domāt par “miesas iegribām” tikai seksuālā ziņā, kā vēl mēs varam atrasties briesmās ļauties miesas iegribām? _____

Sevis mīlestība

“Jo žēlastībā, kas man dota, es ikvienam jums saku: neuzskatiet sevi par pārākiem kā citi, esiet saprātīgi, ikviens pēc tāda ticības mēra, kādu Dievs tam ir piešķīris” (Rom. 12:3).

Dievs teica: “Tava sirds lepojās par tavu lieliskumu – dižošanās samaitāja tavu gudrību. Es tevi zemē nosviedīšu, ķēniņu priekšā es tevi likšu apsmieklā” (Ec. 28:17). Lucifers piekrāpa sevi, domādams, ka viņš ir varenāks, nekā patiesībā bija. Kad viņš savā sirdī teica: es būšu “kā pats Visaugstākais” (Jes. 14:14), viņš atklāja savu godkāri, pieprasot sev tiesības, kādas viņam nebija. Godkāre un pašapmāns bija divas Lucifera kritušās sirds rakstura īpašības.

Šiem pantiem par Lucifera krišanu vajadzētu mums daudzējādā ziņā mācīt to, ka grēka sākums ir narcisms, ko kāda vārdnīca definē kā “pārmērīga sevis apbrīošana, sevis mīlestība, iedomība”. Kādas rakstura īpašības jebkurā kritušā cilvēkā var būt lielāks pašapmāns par šīm?

Tomēr šīs īpašības ir vairāk izplatītas, nekā mēs varbūt domājam. Nebukadnēcars augstprātīgi domāja, ka viņš ir lielāks, nekā viņš bija patiesībā (Dan. 4:30). Farizeji arī bija iemācījušies pieņemt šo vilinošo fantāziju (sk. Lūk. 18:11, 12). Arī bagātība var vadīt pie šādas pašas krāpšanas, ja mēs neesam piesardzīgi.

Izlasi 1. Tim. 6:10. No kādām briesmām Pāvils šeit brīdina? _____

Pāvils pamāca Timoteju sargāties no dažāda veida sliktiem cilvēkiem (2. Tim. 3:1-5), tai skaitā no “naudaskāriem”. Mīlestība uz naudu var veicināt pārāk lielu paļāvību uz sevi un pārspīlēti svarīgu, iedomīgu attieksmi. Tāpēc materiālisms tos cilvēkus, kam ir lieli īpašumi, piepilda ar iedomātu svarīguma izjūtu. Ja cilvēkam ir daudz naudas, ir viegli būt par sevi augstākās domās, nekā vajadzētu. Galu galā, praktiski ikviens gribētu būt bagāts, bet tikai nedaudzi var tādi kļūt. Tāpēc bagātajiem ir viegli iegrimt sevī, būt lepniem un lielīgiem.

Izlasi Fil. 2:3. Kā šis pants palīdz mums saprast, kāpēc materiālisms un attieksme, ko tas var veicināt, ir tik pretēji kristieša ideālam! _____

Materiālisma patiesā niecība

Ir daudz cilvēku, kas mīl Dievu. Viņu personība ir saplūdusi kopā ar Viņa personību tādā veidā, ko materiāli īpašumi nevar izmainīt.

Izlasi 5. Moz. 7:6, 1. Pēt. 2:9, Jāņa 15:5 un Gal. 2:20. Ko nozīmē būt Dieva īpašumam, un kur mēs varam rast savu patieso identitāti? _____

Dievs saka: “ES ESMU vīnakoks, jūs esat zari. [...] Bez manis jūs neko nespējat darīt” (Jāņa 15:5). Savienība ir tieša un droša. “Patiesa paklausība nāk no sirds. Sirds bija tā, ar ko strādāja Kristus. Ja mēs ļaujam, Viņš tā saplūst ar mūsu domām un mērķiem, tā pārvērš mūsu sirdis un domas saskaņā ar Viņa gribu, ka, paklausot Viņam, mēs patiesībā īstenojam paši savas vēlēšanās.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 668. lpp.)

No otras puses, materiālisms piedāvā mums identitāti, kas ir pielīdzināta mūsu īpašumiem. Citiem vārdiem, mēs par sevi spriežam pēc tā, kas mums pieder un ko mēs varam nopirkt no šīs pasaules labumiem. Jēkabs mūs no tā brīdina: “Jūsu zelts un jūsu sudrabs ir sarūsējis, un šī rūsa būs jums par liecību un apris jūsu miesas kā uguns. Jūs esat krājuši savu mantu laiku beigās” (Jēk. 5:3). Svarīgi ir saprast, ka daudzi savu identitāti atrod šajā mantā, vienalga, vai tās ir daudz vai maz (Lūk. 12:19-21).

Materiālisms ir identitātes sajukuma forma. Tas nozīmē, ka daudziem no mums identitāte saplūst kopā ar mūsu īpašumiem. Īpašumi kļūst par mūsu Dievu (Mat. 6:19-21). Kā teicis kāds cilvēks: “Es bez savām lietām neesmu nekas.” Cik skumji, ja mēs sevi identificējam tikai ar saviem laicīgajiem īpašumiem! Kāds sekls, gaistošs un ārkārtīgi tukšs veids, kā pavadīt savu dzīvi, īpaši ja cilvēks sauc sevi par kristieti. Vai mēs sevi redzam caur Dieva vai caur savu īpašumu prizmu? Beigās būs vai nu viens, vai otrs.

Cik lielā mērā tava pašapziņa ir saistīta ar lietām, kas tev pieder? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ienaidnieks mūsdienās ļoti lēti pērk dvēseles. ‘Jūs esat pārdevuši sevi par neko,’ tāda ir Rakstu valoda. Viens pārdod savu dvēseli par pasaules aplausiem, cits par naudu, cits par zemisku kaislību apmierināšanu, cits par pasaulīgām izpriecām. Šādi darījumi tiek slēgti ik dienas. Sātans sola daudz tiem, kas ir atpirkti ar Kristus asinīm, un nopērk viņus par smieklīgu naudu, neskatoties uz bezgalīgo maksu, kas ir samaksāta, lai viņus glābtu.” (E. Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj., 133. lpp.)

Pirkt dvēseles ar materiālisma palīdzību ir sātana mērķis, un virspusējie slazdi uzrunā katru sirdi. Materiālisms nevar runāt, bet tas zina visas valodas. Tas zina, kā nodrošināt izpriecas un apmierināt gan bagātos, gan nabagos un likt viņiem teikt: “Man šeit ir viss, kas man ir nepieciešams. Kāpēc satraukties par kaut ko citu?” Tādējādi materiālisms samaitā prātu. Tas liek cilvēkiem uzticēties tam, kas viņiem pieder, nevis Dievam. Tomēr tam pretinde ir: “Ne ar spēku un ne ar varu, bet ar manu Garu! – saka Pulku Kungs” (Cah. 4:6). Materiālisms nevar stāties pretī Svētā Gara pārvaldībai, ja mēs nododam sevi Dievam un Viņa žēlastībā nolemjam neļaut materiālismam pārvaldīt mūsu dzīvi.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādos veidos mūs var pārņemt savā varā dažas no briesmām, ko mēs aplūkojām šajā nedēļā?

2. Daži cilvēki saka: “Mani neinteresē nauda. Nauda manā dzīvē nav nekas.” (Lai gan bieži tiem, kas to saka, ir daudz naudas.) Kāpēc daudzos gadījumos tā nav taisnība? Finances ir svarīgas. Tām ir loma mūsu dzīvē. Jautājums ir: kā mēs varam naudu un mūsu vajadzību pēc naudas noturēt pareizā Bībeles perspektīvā?

3. “Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog, bet krājiet sev mantas debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog. Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds” (Mat. 6:19-21). Izlasi uzmanīgi, ko Jēzus mums šeit pasaka. Kā tas, ko Viņš mums pasaka, ir spēcīgs veids, kā pasargāt sevi no materiālisma radītajām briesmām?